

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ

Κυριακή ΙΒ' Λουκά – Λουκ. 17, 12-19. (18/1/2015)

Το έλεος του Θεού

Η θεραπεία των δέκα λεπρών, όπως διασώζεται στο κατά Λουκάν Ευαγγέλιο, αγαπητοί μου αδελφοί, είναι παγκοίμως γνωστή. Δεν παύει, όμως, να είναι διαρκώς αποκαλυπτική. Ο Χριστός, πορευόμενος στα Ιεροσόλυμα, διέρχεται από ένα μικρό χωριό. Δέκα λεπροί άνδρες, απομονωμένοι από την υπόλοιπη κοινότητα, εξορισμένοι στο περιθώριο, λόγω της απεχθούς ασθένειάς τους, Του ζητούν να τους ελεήσει. Εκείνος τους υποδεικνύει να πάνε στους Ιερείς και ενώ πορεύονταν προς αυτούς θεραπεύτηκαν. Ένας μόνο από τους πρώην, πλέον, λεπρούς και μάλιστα Σαμαρείτης, δηλ. αιρετικός για τα θρησκευτικά δεδομένα εκείνης της εποχής, επέστρεψε για να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του στον Χριστό, προκαλώντας την εύλογη απορία Του: «οι άλλοι εννέα πού είναι!». Επρόκειτο για πιστούς Ιουδαίους! Ο Χριστός επαίνεσε την πίστη του ενός και τον προέπεμψε εν ειρήνη.

Είναι πολλές οι αφορμές διδακτικού προβληματισμού που μας παρέχει το Ευαγγελικό ανάγνωσμα της σημερινής Κυριακής: η ευγνωμοσύνη και η αχαριστία, η σχέση πίστης και υγείας ή αμαρτίας και ασθένειας, η υποκρισία των δήθεν πιστών. Επιλέγουμε να σταθούμε, όμως, σ' ένα σημείο, που συχνά εκφεύγει της προσοχής μας: είναι το αίτημα που υπέβαλαν οι δέκα λεπροί στον Κύριο: «Ιησού επιστάτα, ελέησον ημάς». Δεν Του ζήτησαν τη θεραπεία, δεν απαιτήσαν το θαύμα, δεν υπέδειξαν το δικό τους θέλημα, αλλά ζήτησαν το έλεός Του, αφήνοντας σ' Εκείνον να επιλέξει τον τρόπο προσφοράς του Θείου ελέους. Η προσευχή τους ήταν η εκζήτηση του Θείου ελέους.

Αν το καλοσκεφτούμε, το αίτημα των δέκα λεπρών είναι αυτό που κυριαρχεί στην Λατρεία της Εκκλησίας μας και συνιστά την πεμπτουσία της αληθινής προσευχής. Το «Κύριε ελέησον» διέπει όλο τον κορμό της Θείας Λειτουργίας, επαναλαμβάνεται δεκάδες φορές, ακριβώς γιατί συνιστά την αυτοσυνειδησία του λαού του Θεού. Από το έλεος του Θεού έχουμε ανάγκη και μόνο. Βέβαια, ανθρωπίνως κινούμενοι, μετατρέπουμε την προσευχή μας σε πεδίο κατάθεσης πλειάδος αιτημάτων, που αφορούν στην υγεία μας, στην τακτοποίηση των υποθέσεων της ζωής μας, στην προκοπή των παιδιών μας, στην ενότητα της οικογένειάς μας, υποδεικνύοντας, τρόπον τινά, στον Θεό τι έχουμε ανάγκη και πού χρειαζόμαστε την επέμβασή Του. Σα να μη γνωρίζει ο Θεός πριν από μας και καλύτερα από μας τις πραγματικές μας ανάγκες. Ενώ, τελικά, αποδεικνύεται ότι αυτό που πραγματικά χρειαζόμαστε είναι το έλεος του Θεού και μόνο.

Και ο Θεός εκχέει το έλεός Του με πολλούς τρόπους: άλλοτε με χαρά και επιτυχίες, με το δώρο της υγείας, με την απόκτηση εργασίας, με την οικονομική ευρωστία, με την κοινωνική καταξίωση. Άλλοτε, όμως,

προσφέρει το έλεός Του με την ασθένεια, με μία ισχυρή προσωπική ή οικογενειακή δοκιμασία, ακόμα και με μια απώλεια. Γνωρίζει, όμως, καλύτερα από εμάς ότι ο τρόπος που Εκείνος επιλέγει, για να μας προσφέρει κάθε φορά το έλεός Του, είναι ο ωφελιμότερος για την ψυχή μας. Γνωρίζει ότι εκείνο που εμείς ζητούμε, πολλές φορές πειστικά, θα αποβεί ζημιογόνο για την ψυχική μας υγεία, ενώ μπορεί να οδηγήσει στην στέρηση της ψυχικής σωτηρίας, που είναι, τελικά, το μεγάλο ζητούμενο.

Από το έλεος του Θεού έχουμε ανάγκη σήμερα, περισσότερο από ποτέ. Βλέπετε πού έχει φθάσει ο κόσμος; Βρίσκεται σε αναβρασμό και αναταραχή και η κοινωνία μας υποφέρει, πονά και δοκιμάζεται περισσότερο από ό,τι θυμόμαστε, τουλάχιστον οι νεότερες γενεές, με έναν πολύ δραματικό και οδυνηρό τρόπο. Και η δοκιμασία που περνά η κοινωνία μας έχει πολλά πρόσωπα και πολλές πτυχές, οικονομικές, κοινωνικές, οικογενειακές, εργασιακές. Γιατί νομίζετε ότι τα περνάμε αυτά; γιατί δεν θελήσαμε και διώξαμε από τη ζωή μας το έλεος του Θεού. Είπαμε στο Θεό: «δεν σε χρειαζόμαστε πια. Εμείς είμαστε οι Θεοί στη θέση σου. Δεν σε θέλουμε. Είσαι χθεσινός. Έτσι δεν έμαθαν τα παιδιά μας στο σχολείο, ότι ο Θεός είναι μια ξεπερασμένη υπόθεση, η Εκκλησία μια μουσειακή υπόθεση; Είναι δυνατόν να ασχολούμαστε με το Θεό; Τι ανάγκη έχουμε τον Θεό;». Αυτό δεν ζήσαμε; Μέσα στα σχολεία δεν μπήκε αυτή η καταστροφική νοοτροπία της άρνησης του Θεού; Και ποιο το αποτέλεσμα; Φτιάξαμε ένα κόσμο που πνίγεται στις στάχτες και στους καπνούς της καταστροφής, την οποία έφερε ο ίδιος στον εαυτό του, γιατί δεν θελήσαμε το έλεος του Θεού, αλλά στηριχτήκαμε στο χρήμα, στους πολιτικούς ηγέτες, στο ψέμα, στην απάτη, στη διαφθορά. Όλα τα θεοποιήσαμε, τα βάλαμε στη θέση του Θεού και Εκείνον τον στείλαμε στο χρονοντούλαπο της ιστορίας. Ζητήσαμε το έλεος των ανθρώπων και χάσαμε το έλεος του Θεού. Και τελικά, ούτε των ανθρώπων το έλεος βρήκαμε. Γι' αυτό φθάσαμε εδώ που φθάσαμε.

Άρα, αδελφοί μου, δεν υπάρχουν μαγικές συνταγές, ούτε λύσεις που θα μας έρθουν από κάποιους άλλους ή από κάπου αλλού. Τις λύσεις θα τις βρούμε εμείς, αν ξαναζητήσουμε το έλεος του Θεού. Γιατί από αυτό έχουμε ανάγκη σήμερα περισσότερο και από τα χρήματα, περισσότερο και από την πολιτική, περισσότερο και από την οικονομία και τις τράπεζες. Από το έλεος του Θεού έχουμε ανάγκη. Όταν αυτό το έλεος το ζητήσουμε με ειλικρίνεια, με πνεύμα μετανοίας και επιστροφής στο θέλημα του Θεού, τότε θα δούμε ότι, σιγά – σιγά, τα πράγματα θα αρχίζουν να αλλάζουν στον τόπο μας. Θα δούμε να ξαναχαράζει η ελπίδα της βελτίωσης και των κοινωνικών και των οικουμενικών και των προσωπικών μας δεδομένων. Αμήν.

Αρχιμ. Ε.Ο.